

Пламен Младенов – 11. В клас (Поощрителна награда – „Поезия“)

Аз съм царят в страната на вечния дъжд

„Аз съм царят в страната на вечния дъжд“ ...
На вечния дъжд, който тягостно облива сърцата
и бърза да се вкопчи в косите на полята.
На полята, посивели от безцветния ръж.
Планините страшно извисени, задушаваци гърлата,
стреми се да надмине,
да задмине и да стигне до плажове безкрайни.
До брегове безбрежни, моретата бездънни –
ями от сълзите и мъките потайни.
През пътищата горски, обрисувани небрежно.
През гласовете хорски, молещи се безнадеждно.

...

Че да ме застигне и мене яростта му.
Да ме свари в изобилие от щастие преголямо.
С обятията си да се пресегне,
в тежка схватка да ме повлече.
С яростен изблик да ме погледне,
и вдън земи да ме отвлече.
„Царю, царю!“ – викат те, ми се оплакват,
... а мене няма ме ...

Отговор очакват.

„Далеч съм аз от наш‘то царство...“
И да шепна, и да кресна, нямам спасение,
защото милото ми, то е във падение.
Далеч, в изгнанието на душата.
Далеч от моето царство на чудесата.
Къде съдбата ме милува и гали ми косата,
а дъждът тъй спокоен властва над страната.